

ת"פ 19348/10/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד מוצטפא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19348-10-14 מדינת ישראל נ' מוצטפא(עציר)
בפני כב' השופט עידו דרואן

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זרנגר

נגד

מוחמד מוצטפא

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שנצר

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה שעניינה כניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

על פי כתב האישום, ביום 11.10.14 בשעה 08:16, ברחוב אלנבי 73 בת"א, שהה הנאשם בישראל ללא אישורי שהייה וללא היתרי כניסה כחוק.

הנאשם כפר בכתב האישום, וטען מפי סניגורו כי כשביקש לעבור במחסום משטח ישראל לשטח הרשות הפלסטינית, המאבטח במחסום לא אפשר לו זאת בטענה כי אין לו ניירות מזהים. בנסיבות אלו, לא התאפשר לו לחזור חזרה לרשות ועל כן המשיך לשהות בישראל ללא אישור.

עיקר ראיות התביעה - לכידת הנאשם:

שיחות למוקד המשטרה (נ/1), עדותו של השוטר ויטלי קרסיק, והדו"חות שערך (ת/3, ת/4), מלמדים שהשוטר הגיע למקום בו נמצא הנאשם בעקבות שיחת טלפון למוקד, בה טען מודיע כי אולי הנאשם נושא אקדח. השוטר פנה לנאשם, ביקש לברר זהותו, ומשטען הנאשם כי אינו נושא תעודת זהות ואינו זוכר את מספרה, בדק אותו השוטר ולפי טביעת אצבע זוהה הנאשם ונמצא כי הוא שוהה לא חוקי בישראל. הנאשם נעצר, נלקח לתחנת משטרה, ושם נחקר. אין מחלוקת של-ממש בנוגע להשתלשלות אירועים זו, ובא-כוחו המלומד של הנאשם אף חזר והדגיש בסיכומיו שאין לו טענה ביחס לפעולות השוטר.

גרסאות הנאשם:

עמוד 1

1. עם לכידתו הסביר הנאשם לשוטרים כי הוא נמצא בישראל מזה 19 שנה, וכי הוא מסוכסך עם משפחתו ועל כן הוא מתגורר בישראל (ת/3).
2. גם בדו"ח המעצר שנרשם כחצי שעה לאחר מכן מסר הנאשם כי יש לו סכסוך עם משפחתו (ת/4).
3. בהודעתו במשטרה מאותו יום (ת/1) מסר הנאשם גרסה אחרת, לפיה הגיע לעבוד בישראל. הוא הודה כי לא היה לו אישור שהיה או עבודה וכי הוא נמצא בישראל כחודש ללא אישור שהיה, אלא שלטענתו, כששחררו אותו מבית הסוהר לא נתנו לו אישור להיכנס לשטחים ולכן נשאר בישראל. עם זאת הוסיף, כי הוא "לא יכול לחיות לא בשטחים ולא כאן. אני רוצה עזרה, כל החיים שלי אני כאן".
4. בבית המשפט העיד הנאשם, כי כאשר שחררו אותו מבית הסוהר, לקחו אותו למחסום למעבר הולכי רגל. שם עצר אותו מאבטח ושאל אותו לאן הוא הולך. הנאשם ענה לו, כי זה עתה השתחרר והוא מבקש לעבור לשטחים. מכיוון שלא היו ברשותו תעודת זהות, טופס של אסיר משוחרר או כל אסמכתא אחרת, חשד המאבטח בדבריו. הנאשם הציע לו לבוא לרכב השב"ס, שעמד לדבריו 100 מטרים מאחוריהם, ולשוחח עימם, אולם המאבטח סירב ולא אפשר לו לעבור לשטחים. אז, שב הנאשם על עקבותיו: "לא היה לי שום כיוון... ישבתי על ספסל ליד המחסום, היו כמה אנשים והתחלתי להתייעץ איתם מה עושים". לדבריו, רכב שב"ס כבר לא היה במקומו, שכן כאשר ראו אותו נכנס למעבר נסע משם. בלית ברירה, חזר הנאשם לעפולה במונית ומשם נסע לתל אביב. לדבריו, לא ידע מה לעשות והוא התייעץ עם חבר. מאוחר יותר תפשו אותו ברחוב אלנבי.
5. בחקירתו הנגדית הציג הנאשם לראשונה הסבר נוסף להימנעותו מלשוב לשטחים ולהישארותו בישראל: "זה קשה לחיות בשטחים, כן. באתי עם מנטליות שונה מהאנשים שם. במקצוע אני ספר. בעבודה שלי קשה מאוד בצד השני, בשטחים. אני עובד יותר עם נשים. יש קטע שאסור לגעת באישה. רק אישה יכולה לספר אישה. בשבילי זה חיים ממש קשים. אני רואה את הדיבור והחדשות, ואני לא צריך את זה" למעשה, הנאשם מתאר תחושת זרות מנטלית ותרבותית לחיים המתנהלים בשטחים.

דין ומסקנות:

1. הנאשם הודה בהודעתו ובבית המשפט, כי שהה בישראל מבלי שהיה ברשותו אישור שהיה כדן (ת/2, וכן ת/1 - הודעת הנאשם). הנאשם השתחרר ממאסר ביום 7.9.14 ונעצר כחודש ימים לאחר מכן, כלומר שהה בישראל שלא כדן במהלך חודש.
2. הנאשם סיפק גרסאות שונות בנוגע לשהייתו הבלתי חוקית בישראל: תחילה, טען בפני שוטרי הסיוור כי הוא מסוכסך עם בני משפחתו ואינו יכול לחיות בשטחי הרשות ולכן לא חזר לשם; אולם בהודעתו ובבית המשפט טען, כי החיילים במחסום לא אפשרו לו לצאת מישראל ולא הזכיר כלל את הסכסוך עם משפחתו, ואף הכחיש שאמר זאת ("מה זה סכסוך עם משפחה? אני לא זוכר שאמרתי כזה דבר", עמ' 7, ש' 25); בחקירתו הנגדית חשף הנאשם לראשונה סיבה נוספת בגינה ביקש להישאר בישראל, ומקורה בתחושת זרות מנטלית ותרבותית לחיים המתנהלים בשטחים.
3. טענת הנאשם כי הוא מסוכסך עם גורמים (או עם משפחתו) בתחומי הרשות - טענה זו השמיע הנאשם רק בעת מעצרו ואין לה זכר בהודעתו או במסמך אחר שהוצג. בעדותו התכחש הנאשם כליל לטענה זו, כאמור

לעיל. הנאשם לא פעל במישור זה ולא פנה לסיוע של ועדת מאוימים או גוף אחר, שעשוי היה לסייע לו להסדיר את שהותו בישראל, ואין בטענה ערטילאית זו כדי להצדיק שהייתו בישראל ללא היתר.

4. טענת הנאשם כי לא אפשרו לו לחזור לשטחים בהעדר מסמכים - הנאשם לא העלה טענה זו עת נעצר לראשונה אלא רק בעת שנחקר (הנאשם הסביר, כי בשל גישתו של השוטר לא העלה זאת בפניו - עמ' 7, ש' 23). גם אם תתקבל הטענה, לפיה הנאשם ביקש לצאת מגבולות ישראל לעבר הרשות ובמחסום לא אפשרו לו זאת, הרי אין בכך הסבר לכך שהנאשם שהה בישראל חודש תמים לאחר מכן, מבלי שפנה למשטרה או לרשויות ההגירה לדיווח על שהייתו, ומבלי שניסה שוב לעבור משטח ישראל לשטחי הרשות. הנאשם אף לא פעל להסדרת שהייתו בארץ, ובכך, למעשה, המשיך לשהות בישראל חודש תמים, ללא היתר וללא דיווח. נסיבות אלה מייתרות את הדיון בשאלה האם אמנם נתקל הנאשם בסירוב בבואו לעזוב את שטח ישראל (גרסה מתמיהה כשלעצמה).

5. על בסיס הראיות שבפניי, לא ניתן היה לאמת אף אחת מגרסאותיו של הנאשם ואף לא לספק הסבר לא-מפליל להתנהלותו, ולפיכך אף לא התעורר ספק סביר באשר למיוחס לו.

6. אשר לטענת הגנה מן הצדק אותה העלה ב"כ הנאשם בסיכומיו - לטענת ב"כ הנאשם, האירוע התחיל מפנייתו של מודיע, אשר נטפל לנאשם ממניעים גזעניים. לדבריו, המודיע טפל על הנאשם חשד כאילו הוא נושא על גופו אקדח, אולם אפילו השוטר שהגיע למקום וחקר את הנאשם, לא בדק ולא תחקר את הנאשם בעניין זה. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם מעולם לא עומת עם הטענה שבגינה נחשד ונבדק (נשיאת אקדח), והוא שמע על כך לראשונה בבית המשפט. לדברי ב"כ הנאשם, המודיע טפל על הנאשם חשד זה רק משום ש"לא נראה לו מתאים שערבי יסתובב בת"א".

א. שמיעת השיחות בין המודיע לבין מוקד המשטרה (תקליטור נ/1) מעידה כי אין בסיס לטענה זו:

- בשיחה הראשונה (11.10.14 בשעה 07:55) דיווח המודיע על גבר ש"לא מוצא חן בעיניו" בעקבות שיחה שניהל עמו, הוא אומר כי אינו מכיר אותו וכי הוא חושב שיש לו אקדח. המודיע תיאר את אותו גבר, כמתואר בדו"ח המוקדנית (שנמצא בדיסק) כ"גבר שישב על ספסל, לבש חולצה לבנה, מכנס ג'ינס ונעלי אצבע, שיער אסוף, קוקו בצבע שטני" (בשיחה אומר שחור-שטני). בשום שלב בשיחה לא ציין המודיע שאותו גבר הוא "ערבי". גם המוקדנית לא שאלה בשום שלב האם הגבר הוא "ערבי", ושאלותיה היו מקצועיות ורלוונטיות.

כ-4 דקות לאחר השיחה נשלחה ניידת משטרה למקום. הניידת הגיעה למקום בשעה 08:16 ואז החלה בדיקתו של הנאשם, על פיה נמצא כי הוא שוהה בלתי חוקי, ונעצר.

- בשיחה השנייה (11.10.14 בשעה 08:17) התקשר אותו מודיע למוקד. כעת דיווח על גבר נוסף "ערבי", לבוש חולצה אדומה, כשהוא מדגיש כי את החשוד הקודם עצרו זה מכבר ומדובר בגבר אחר. גם גבר זה נבדק, אולם ככל הנראה לא נעצר. הנה כי כן, גם שיחה זו ממחישה כי המשטרה פעלה במקצועיות וללא רבב גזעני, שכן דווקא בעקבות שיחה זו, בה ציין המודיע כי מדובר בגבר ערבי - לא נעצר חשוד.

ב. המשטרה פעלה כנדרש וכמצופה ממנה, שכן משהתקבלה במוקד פניית המודיע, לא ניתן היה להתעלם ממנה (הגם שהשוטרת סברה כי המודיע "נשמע קצת מוזר"). זאת ועוד, רק לאחר שבדקו ומצאו כי אין ברשות הנאשם אישור שהייה, החלו לפעול למעצרו. ואכן, מ"פרטי טיפול באירוע" (ת/3) עולה, כי רק לאחר שהנאשם זוהה כשוהה בלתי חוקי ורק לאחר שנשאל מדוע אין לו אישור, נעצר הנאשם.

ג. על סמך האמור אני קובע, כי לא נפל פגם בפעולת המשטרה, מעצרו של הנאשם לא נעשה ממניעים גזעניים, וודאי שאין זה המקרה הנופל בגדרה של ההגנה מן הצדק.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בכניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ז, 18 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.